

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
G. PITRUZZELLA
представено на 14 юли 2022 година¹

Съединени дела C-439/20 P и C-441/20 P

Европейска комисия
срещу
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd (C-439/20 P)
и
Съвет на Европейския съюз
срещу
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd
(C-441/20 P)

„Обжалване — Дъмпинг — Субсидии — Внос на кристални силициеви фотоволтаични модули и техните ключови компоненти (т.е. елементи) с произход или изпратени от Китайската народна република — Регламент (ЕС) 2016/1036 — Член 8, параграфи 1, 9 и 10 и член 10, параграф 5 — Регламент (ЕС) 2016/1037 — Член 13, параграфи 1, 9 и 10 и член 16, параграф 5 — Неизпълнение на ангажимент — Последица от оттеглянето на приемането на ангажимент — Регламенти за изпълнение (ЕС) № 1238/2013 и № 1239/2013 — Допустимост на възражение за незаконосъобразност — Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/2146 — Обявяване на съответстващите на ангажимента фактури за недействителни“

1. След като Комисията оттегля приемането на ангажимент поради нарушението му от производителя износител, който го е поел, вече наложените окончателни антидъмпингови и изравнителни мита прилагат ли се върху вноса, съответстващ на нарушения ангажимент, осъществен след налагането им, или само върху вноса след оттеглянето на ангажимента? В този контекст може ли Комисията да обяви за недействителни фактурите за внос, съответстващ на нарушения ангажимент, и да разпорежи на националните органи да съберат окончателните мита върху този внос?

2. По същество това са основните въпроси, които се поставят по настоящите съединени дела, свързани с две жалби, подадени съответно от Европейската комисия по дело C-439/20 и от Съвета на Европейския съюз по дело C-441/20 P² (наричани по-нататък заедно „институциите“), с които те искат отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 8 юли 2020 г., Jiangsu Seraphim Solar System/Комисия (T-110/17, EU:T:2020:315, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което е уважена

¹ Език на оригиналния текст: италиански.

² С решение на председателя на Съда от 7 януари 2021 г. тези две дела са съединени.

жалбата, подадена от дружеството Jiangsu Seraphim Solar System Co Ltd (наричано по-нататък „Jiangsu“), с която се иска частична отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/2146³ (наричан по-нататък „спорният регламент“), в частта, която се отнася до него.

I. Правна уредба

3. Към датата на спорния регламент приемането на антидъмпингови мерки от страна на Съюза е уредено в Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз⁴ (наричан по-нататък „основният антидъмпингов регламент“).

4. Член 8 от този регламент, озаглавен „Гаранции“, в параграфи 1, 9 и 10 предвижда:

„1. При условие че е извършено предварително положително установяване на дъмпинг и вреда, Комисията може в съответствие с процедурата по консултиране, посочена в член 15, параграф 2, да приеме предложение за удовлетворителна доброволна гаранция от износителя да преразгледа цените си или да прекрати износа на дъмпингови цени, в случай че Комисията е в достатъчна степен убедена, че по този начин вредоносният ефект на дъмпинга би бил отстранен.

В такъв случай и доколкото подобна гаранция е в сила, временни мита, наложени от Комисията съгласно член 7, параграф 1, или окончателни мита, наложени в съответствие с член 9, параграф 4, според случая, не се прилагат за вноса на съответния продукт, произведен от дружествата, посочени в решението на Комисията за приемане на гаранциите, с последващите му изменения. [...]

9. В случай на неизпълнение или оттегляне на гаранцията от която и да е страна по нея или в случай на оттегляне на приемането на гаранцията от страна на Комисията, приемането на гаранцията се оттегля с решение или с регламент на Комисията, според случая, и временното мито, наложено от Комисията в съответствие с член 7, или окончателното мито, наложено в съответствие с член 9, параграф 4, автоматично се прилагат, при условие че на този износител, освен когато той сам е оттеглил гаранцията, е предоставена възможността за изразяване на становище. [...]

10. Може да бъде наложено временно мито в съответствие с член 7 въз основа на най-добрата налична информация, когато има основание да се счита, че дадена гаранция не се изпълнява, или в случай на неизпълнение или оттегляне на гаранцията, когато разследването, довело до гаранцията, не е приключило“.

5. Член 10 от същия регламент, озаглавен „Обратно действие“, параграф 5 предвижда:

„При неизпълнение или оттегляне на гаранция, окончателни мита могат да се налагат за продукти, въведени в свободно обращение до 90 дни преди прилагането на временни мерки, ако вносът е бил регистриран в съответствие с член 14, параграф 5 и ако такава

³ Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/2146 на Комисията от 7 декември 2016 година за оттегляне на приемането на ангажмента за двама производители износители съгласно Решение за изпълнение 2013/707/ЕС за потвърждаване приемането на ангажмент, предложен във връзка с антидъмпинговата и антисубсидийна процедура относно вноса на кристални силициеви фотоволтаични модули и ключови компоненти (т.е. елементи) с произход или изпратени от Китайската народна република, за периода на прилагане на окончателни мерки (ОВ L 333, 2016 г., стр. 4).

⁴ ОВ L 176, 2016 г., стр. 21.

оценка с обратно действие не се прилага към внос, осъществен преди неизпълнението или оттеглянето на гаранцията“.

6. Към датата на спорния регламент приемането на антисубсидийни мерки от страна на Съюза е уредено в Регламент (ЕС) 2016/1037 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 г. относно защитата срещу субсидиран внос от държави, които не са членки на Европейския съюз⁵ (наричан по-нататък „основният антисубсидиен регламент“).

7. Основният антисубсидиен регламент съдържа разпоредби относно ангажиментите и обратното действие, които по същество са формуирани по идентичен начин със съответните разпоредби от основния антидъмпингов регламент. Така по-специално член 13, параграф 1, първа и втора алинея, параграфи 9 и 10, както и член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент по същество съответстват съответно на член 8, параграф 1, първа и втора алинея, параграфи 9 и 10, както и на член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент (наричани по-нататък двата регламента заедно „основни регламенти“)⁶.

II. Обстоятелствата по споровете и спорният регламент

8. Jiangsu е дружество, което произвежда кристални силициеви фотоволтаични модули в Китай и ги изнася за Съюза.

9. След като налага временно антидъмпингово мито върху вноса на кристални силициеви фотоволтаични модули и ключови компоненти (т.е. елементи и полупроводникови пластини) с произход или изпратени от Китайската народна република (наричани по-нататък „разглежданите продукти“)⁷, с Решение 2013/423/ЕС от 2 август 2013 година⁸ Комисията приема ценови ангажимент (наричан по-нататък „ангажиментът“), предложен от Китайската търговска камара за внос и износ на машини и електронни продукти от името по-специално на Jiangsu.

10. На 2 декември 2013 г. Съветът приема Регламент за изпълнение (ЕС) № 1238/2013⁹ за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на разглежданите продукти. Същия ден Съветът приема и Регламент за изпълнение (ЕС) № 1239/2013¹⁰ за налагане на окончателно изравнително мито върху вноса на тези продукти.

⁵ ОВ L 176, 2016 г., стр. 55

⁶ Освен това релевантните разпоредби на основните регламенти по същество са идентични с тези, които се съдържат съответно в Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, 2009 г., стр. 51 и поправка в ОВ L 44, 2016 г., стр. 20), приложим към датата на налагане на разглежданите антидъмпингови мита, както и в Регламент (ЕО) № 597/2009 на Съвета от 11 юни 2009 година относно защитата срещу субсидиран внос от държави, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 188, 2009 г., стр. 93), приложим към датата на налагането на разглежданите антидъмпингови мита. Следователно за целите на разглеждането на настоящите жалби, както и в обжалваното съдебно решение ще се прави позоваване на основните регламенти, освен ако Регламенти № 1225/2009 и № 597/2009 се различават или контекстът го изисква.

⁷ Вж. препратките в точка 2 от обжалваното съдебно решение.

⁸ Решение 2013/423/ЕС от 2 август 2013 година за [при]емане на ангажимент, предложен във връзка с антидъмпингова процедура относно вноса на кристални силициеви фотоволтаични модули и ключови компоненти (т.е. елементи и полупроводникови пластини) с произход или изпратени от Китайската народна република (ОВ L 209, 2013 г., стр. 26).

⁹ Регламент за изпълнение (ЕС) № 1238/2013 за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на кристални силициеви фотоволтаични модули и ключови компоненти (т.е. елементи) с произход или изпратени от Китайската народна република (ОВ L 325, 2013 г., стр. 1).

¹⁰ Регламент за изпълнение (ЕС) № 1239/2013 за налагане на окончателно изравнително мито върху вноса на кристални силициеви фотоволтаични модули и ключови компоненти (т.е. елементи) с произход или изпратени от Китайската народна република (ОВ L 325, 2013 г., стр. 66).

11. Член 3, параграф 2, буква б) от Регламент за изпълнение № 1238/2013 и член 2, параграф 2, буква б) от Регламент за изпълнение № 1239/2013 предвиждат, като използват една и съща формулировка:

„2. Митническо задължение възниква от момента на приемане на декларацията за допускане за свободно обращение:

[...]

б) когато Комисията в съответствие с [базовите регламенти]¹¹ се откаже от приетия ангажимент за спазване на минимален ценови праг с регламент или решение, в който/което се посочват конкретни трансакции, и обяви съответните фактури във връзка с ангажимента за недействителни“.

12. С Решение за изпълнение 2013/707/ЕС от 4 декември 2013 г.¹² Комисията потвърждава решението си да приеме ангажимента от името на китайски производители износители.

13. По силата на член 3, параграф 1 от Регламент за изпълнение № 1238/2013 и на член 2, параграф 1 от Регламент за изпълнение № 1239/2013 свързаният с ангажимента внос, посочен в Решение за изпълнение 2013/707, се освобождава от антидъмпинговите и изравнителните мита, наложени с тези регламенти.

14. След като обаче впоследствие констатира неизпълнение на ангажимента от страна на Jiangsu, Комисията приема спорния регламент. В член 1 от този регламент Комисията оттегля приемането на ангажимента по-специално за Jiangsu. В член 2, параграф 1 от същия регламент Комисията обявява за недействителни фактурите, издадени съгласно ангажимента, посочени в приложение 1 към същия регламент, а в параграф 2 приема, че се „[с]ъбират антидъмпинговите и изравнителните мита, дължими към момента на приемане на митническата декларация за допускане за свободно обращение съгласно член 3, параграф 2, буква б) от Регламент [...] № 1238/2013 и член 2, параграф 2, буква б) от Регламент [...] № 1239/2013“.

III. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

15. На 18 февруари 2017 г. Jiangsu подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на член 2 от спорния регламент. Жалбата почива на едно-единствено основание, изведено от нарушение на няколко разпоредби от основните регламенти, което се основава на възражение за незаконосъобразност, повдигнато на основание член 277 ДФЕС по отношение на член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 1238/2013 и член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 1239/2013.

16. В точки 28—64 от обжалваното съдебно решение Общият съд най-напред отхвърля повдигнатите възражения от Комисията, подкрепяна от Съвета, относно допустимостта на жалбата, както и относно допустимостта на възражението за незаконосъобразност.

¹¹ Вж. бележка под линия 6 по-горе.

¹² Решение за изпълнение 2013/707/ЕС от 4 декември 2013 година за потвърждаване приемането на ангажимент, предложен във връзка с антидъмпинговата и антисубсидийната процедура относно вноса на кристални силициеви фотоволтаични модули и ключови компоненти (т.е. елементи) с произход или изпратени от Китайската народна република, за периода на прилагане на окончателни мерки (ОВ L 325, 2013 г., стр. 214).

17. След това в точки 65—160 от обжалваното съдебно решение Общият съд уважава по същество единственото правно основание и възражението за незаконосъобразност, повдигнати от Jiangsu, и поради това отменя член 2 от спорния регламент в частта, която се отнася до Jiangsu.

IV. Исканията на страните

18. С жалбата си по дело C-439/20 P Комисията, подкрепяна от Съвета, иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да обяви жалбата в първоинстанционното производство за недопустима или при условията на евентуалност да отхвърли подадената в първоинстанционното производство жалба и да осъди Jiangsu Seraphim да заплати съдебните разноски.

19. С жалбата си по дело C-441/20 P Съветът, подкрепян от Комисията, иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение, да отхвърли подадената в първоинстанционното производство жалба и да осъди Jiangsu Seraphim да заплати съдебните разноски или при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд за ново разглеждане и да не се произнася по съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

20. Jiangsu иска от Съда да отхвърли жалбите и да осъди Комисията и Съвета да заплатят съдебните разноски.

V. Анализ на жалбите

21. В подкрепа на жалбата си по дело C-439/20 P Комисията изтъква четири основания за обжалване. Тези основания до голяма степен се припокриват с двете основания, изтъкнати от Съвета в подкрепа на жалбата му по дело C-441/20 P. Поради това двете жалби следва да бъдат разгледани заедно.

A. По първите основания за обжалване, свързани с допустимостта

22. С първите си основания за обжалване институциите изтъкват, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото при анализа на допустимостта на жалбата на Jiangsu (първа част) и при анализа на допустимостта и относимостта на повдигнатото от него възражение за незаконосъобразност (втора част).

1. По първата част от първите основания за обжалване относно процесуалната легитимация и правния интерес на Jiangsu

23. В първата част на първите си основания за обжалване институциите оспорват анализа на Общия съд относно процесуалната легитимация и правния интерес на Jiangsu по отношение на обжалваната разпоредба от спорния регламент, а именно член 2 от него.

а) По прякото засягане

24. Най-напред институциите упрекват Общия съд, че е допуснал редица грешки при прилагане на правото в точки 37, 38, 44 и 45 от обжалваното съдебно решение, като е приел, че Jiangsu е пряко засегнато по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС по отношение на обжалваната разпоредба от спорния регламент. Институциите подчертават, че не Jiangsu в качеството си на производител износител, а свързаното дружество вносител Seraphim Solar System GmbH е подало митническите декларации за продуктите, за които фактурите са били обявени за недействителни с посочения регламент. Следователно последното дружество, а не Jiangsu следвало да плати дължимите антидъмпингови и изравнителни мита вследствие на обявяването на издадените от Jiangsu фактури за недействителни. Възникването на това митническо задължение представлявало изменение на правното положение, произтичащо от член 2 от спорния регламент. От това следвало, че правното положение на Jiangsu в качеството му на производител износител не било изменено с член 2 от спорния регламент и следователно то не било пряко засегнато по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

25. В това отношение от постоянната съдебна практика е видно, че предвиденото в член 263, четвърта алинея ДФЕС изискване дадено физическо или юридическо лице да е пряко засегнато от мярката — предмет на обжалване, предполага изпълнението на две кумулативни условия, а именно оспорената мярка, от една страна, пряко да поражда последици в правното положение на това лице и от друга страна, да не оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението ѝ, което е с чисто автоматичен характер и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер¹³.

26. В настоящия случай Jiangsu е обжалвало член 2 от спорния регламент в неговата цялост. Както следва от точка 14 по-горе и както отбелязва Общият съд в точка 44 от обжалваното съдебно решение, в параграф 1 от тази разпоредба Комисията обявява за недействителни по-специално фактурите, издадени от Jiangsu съгласно ангажимента в съответствие с някои конкретни сделки, а в параграф 2 тя разпорежда да бъдат събрани дължимите окончателни мита за сделките, за които се отнасят фактурите. В посочената точка от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че по този начин обжалваните от Jiangsu разпоредби са произвели пряко последици за правното му положение.

27. В това отношение смятам, че мярка за обявяване на фактури, издадени от дадено лице, за недействителни може да породи пряко последици за правното му положение. Всъщност, като премахва фактурите, тази мярка засяга договорните отношения във връзка с конкретните сделки, предмет на обявените за недействителни фактури, в случая отношенията между Jiangsu и вносителя, и също така може да засегне отношенията между издателя на фактурите и данъчните органи¹⁴. Следователно според мен институциите нямат основание да твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Jiangsu е пряко засегнато от член 2 от спорния регламент, поне по отношение на параграф 1 от тази разпоредба.

¹³ Вж. по-специално решение от 28 февруари 2019 г., Consiglio/Growth Energy и Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, т. 69 и цитираната съдебна практика).

¹⁴ За примери за дела пред съдилищата на Съюза по въпроси, свързани с обявяването на фактури за недействителни, вж. по-специално решение от 21 октомври 2021 г., Wilo Salmson France (C-80/20, EU:C:2021:870), или решение на Общия съд от 2 октомври 2014 г., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849, по-специално т. 21).

28. Що се отнася до параграф 2, вярно е, както изтъкват институциите, че митническо задължение вследствие на обявяването на фактурите за недействителни е възникнало по отношение на вносителя, а именно дружеството Seraphim Solar System GmbH — юридически самостоятелно по отношение на Jiangsu лице, макар и свързано с него. В контекста на настоящия случай обаче това обстоятелство според мен не може да доведе до недопустимост на жалбата на Jiangsu поради липса на пряко засягане.

29. Всъщност, най-напред, възникването на митническото задължение е непосредствена и пряка последица от обявяването на разглежданите фактури за недействителни, което, както следва от самия спорен регламент¹⁵, представлява необходимата предпоставка за възникването на това задължение. Следователно обявяването за недействителни на фактурите за сделките, свързани с ангажимента и възникването на митническото задължение по отношение на тези сделки, са последици, тясно свързани със същата мярка, така че би било неестествено да се разделят. Освен това митническите задължения се отнасят именно до конкретните сделки, за които се отнасят фактурите, така че те неизбежно засягат тези сделки, по които Jiangsu е страна, а следователно — правното му положение.

30. От гореизложеното според мен следва, че противно на твърденията на институциите Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е заключил, че Jiangsu е пряко засегнато от член 2 от спорния регламент.

б) По правния интерес

31. При условията на евентуалност институциите твърдят, че анализът на Общия съд относно правния интерес на Jiangsu да обжалва член 2 от спорния регламент, е опорочен от грешки при прилагане на правото.

32. В това отношение в точка 47 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че съдебната практика имплицитно, но несъмнено приема за допустима жалбата, подадена от производител износител срещу актове, с които се оттегля съгласие за приемане на ангажимент и се въвежда окончателно антидъмпингово мито върху продуктите, които той произвежда и изнася за пазара на Съюза¹⁶. Общият съд приема, че при това положение такъв производител износител следва да има право и да оспори митото, наложено на вече изнесените от него продукти, чиито издадени съгласно ангажимента фактури Комисията е обявила за недействителни. Освен това в точка 48 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че доколкото допринасят за оскъпяване на продуктите на Jiangsu при вноса, обжалваните разпоредби се отразяват отрицателно на търговските му отношения с техния вносител, които, в случай че бъде уважена, жалбата може да подобри.

33. Институциите твърдят, че този анализ е опорочен от грешки при прилагане на правото. Съображенията в точка 47 от обжалваното съдебно решение били ирелевантни, тъй като се позовавали на процесуалната легитимация и се основавали на неправилно тълкуване на член 263, параграф 4 ДФЕС. Освен това направената в тази точка аналогия в съдебната практика била неправилна, тъй като не се позовавала на положение като това в настоящия случай. Противно на съдебната практика, в точка 48 от обжалваното съдебно решение се

¹⁵ Вж. съображение 32 и обратно, съображение 33, последното изречение от спорния регламент.

¹⁶ Общият съд се позовава на решение от 9 септември 2010 г., Usha Martin/Съвет и Комисия (T-119/06, EU:T:2010:369), потвърдено след обжалване с решение от 22 ноември 2012 г., Usha Martin/Съвет и Комисия (C-552/10 P, EU:C:2012:736).

тълкувало понятието за правен интерес, сякаш е достатъчно да се докаже наличието само на икономическо предимство, произтичащо от уважаването на жалбата, когато вместо това е необходимо да е налице промяна на правното положение на жалбоподателя. Jiangsu оспорва доводите на институциите.

34. В това отношение от постоянната практика на Съда е видно, че жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес предполага, че отмяната на този акт може сама по себе си да породии правни последици и че жалбата може по този начин чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала. Интересът на жалбоподателя трябва да е възникнал и все още съществуващ и не може да е свързан с бъдещо несигурно събитие¹⁷.

35. В настоящия случай съображенията на Общия съд в обжалваното съдебно решение не са лишени от критика. Всъщност, от една страна, обхватът на аналогията, направена от Общия съд в точка 47 от това решение, изглежда съмнителен. Той не се отнася конкретно до изискването за наличие на правен интерес и неговата релевантност не е мотивирана по никакъв начин. Освен това съображенията в точка 48 от обжалваното съдебно решение относно отрицателните последици върху търговските отношения между Jiangsu и вносителя му не изглеждат достатъчни сами по себе си, за да се докаже, че отмяната на акта ще доведе до положителни последици за правното положение на Jiangsu, което обосновава наличието на правен интерес, както е посочено в припомнената в точка 34 по-горе съдебна практика.

36. Според мен обаче тези грешки не трябва да доведат до отмяна на обжалваното съдебно решение, тъй като изводът, че Jiangsu е имало правен интерес от отмяната на член 2 от спорния регламент, е правилен¹⁸.

37. Както бе посочено в точка 26 по-горе, в настоящия случай с член 2 от спорния регламент Комисията, от една страна, обявява за недействителни фактурите, издадени по-специално от Jiangsu съгласно ангажимента, и от друга страна, разпорежда събирането на дължимите окончателни мита за сделките, за които се отнасят фактурите.

38. При тези обстоятелства отмяната на посочената разпорежба от спорния регламент би довела до отстраняване на обявеното анулиране на издадените от Jiangsu фактури, което би породило правни последици по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 34 по-горе. Премахването на правните последици за Jiangsu, по-специално в договорните отношения във връзка със сделките, произтичащи от анулираните фактури, представлява полза, която Jiangsu би извлякло от уважаването на жалбата. Тази отмяна освен това би довела до недействителност на разпореждането за събиране на дължимите окончателни мита за сделките, за които се отнасят фактурите — сделки, по които, както вече беше отбелязано в точка 29 по-горе, Jiangsu е продавач. Според мен от тези съображения е

¹⁷ Вж. по-специално решения от 17 септември 2015 г., *Mogu и др./Комисия* (C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 55 и 56 и цитираната съдебна практика), и от 27 март 2019 г., *Canadian Solar Emea и др./Съвет* (C-236/17 P, EU:C:2019:258, т. 91 и 92 и цитираната съдебна практика, наричано по-нататък „решение *Canadian Solar*“).

¹⁸ Всъщност от съдебната практика е видно, че ако мотивите на решение на Общия съд разкриват нарушение на правото на Съюза, но неговият диспозитив се оказва обоснован по други правни съображения, такова нарушение не може да доведе до отмяната на това решение и е необходимо да се извърши замяна на мотиви. Вж. по-специално решение от 11 май 2017 г., *Dyson/Комисия* (C-44/16 P, EU:C:2017:357, т. 55 и цитираната съдебна практика).

видно, че Jiangsu е имало правен интерес да иска отмяната на обжалваната разпоредба от спорния регламент. От това следва, че това оплакване на институциите също трябва да бъде отхвърлено.

2. По втората част от първите основания за обжалване относно допустимостта и относимостта на възражението за незаконосъобразност, повдигнато от Jiangsu

39. Втората част от първите основания за обжалване, повдигнати от институциите, е насочена срещу направения от Общия съд в точки 57—64 от обжалваното съдебно решение анализ, в който той приема за допустимо възражението за незаконосъобразност, повдигнато от Jiangsu на основание член 277 ДФЕС, по отношение на член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 1238/2013 и член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 1239/2013 (наричани по-нататък заедно „разпоредбите, предмет на възражението за незаконосъобразност“).

40. Вследствие на този анализ Общият съд стига до извода, че след като не е имал правен интерес да обжалва въпросните разпоредби, не може да се твърди, че Jiangsu е имал право да ги оспорва на основание член 263 ДФЕС непосредствено след приемането им, и че следователно това дружество е можело да ги оспори в рамките на възражение за незаконосъобразност на основание член 277 ДФЕС¹⁹.

41. Институциите считат, че анализът на Общия съд е опорочен от няколко грешки при прилагане на правото, и по-специално, че противоречи на съдебната практика, установена с решения Solar World и Canadian Solar²⁰. Комисията оспорва и относимостта на възражението за незаконосъобразност.

42. В това отношение най-напред следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика член 277 ДФЕС е израз на общ принцип, който гарантира на всяка страна, за да постигне отмяната на акт, който я засяга пряко и лично, правото да оспори валидността на по-ранни актове на институциите, които представляват правното основание на обжалвания акт, ако тази страна не е имала право да подаде пряка жалба, по силата на член 263 ДФЕС, срещу тези актове, чиито последици търпи, без да е била в състояние да поиска отмяната им²¹. Възражението за незаконосъобразност е средство, до което се прибегва само когато липсва друго налично правно средство за защита²². Освен това от самия текст на член 277 ДФЕС е видно, че евентуалното уважаване на възражението води само до инцидентна констатация на незаконосъобразността на акта и свързаната с нея неприложимост *inter partes* на разпоредбите, обявени за незаконосъобразни, а не до тяхната отмяна²³.

¹⁹ Вж. точка 64 от обжалваното съдебно решение.

²⁰ Решение от 9 ноември 2017 г., SolarWorld/Съвет (C-205/16 P, EU:C:2017:840, наричано по-нататък „решение SolarWorld“), и решение Canadian Solar Emea, посочено в бележка под линия 17.

²¹ Вж. решения от 6 март 1979 г., Simmenthal/Комисия (92/78, EU:C:1979:53, т. 39), и последно от 17 декември 2020 г., BP/FRA (C-601/19 P, непубликувано, EU:C:2020:1048, т. 26 и цитираната съдебна практика).

²² Вж. по-специално решение от 15 февруари 2001 г., Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, т. 37), както и другата съдебна практика, цитирана в точка 56 от обжалваното съдебно решение.

²³ Относно необходимата разлика в последиците между инцидентна констатация на незаконосъобразността и решение за отмяна вж. релевантните разсъждения, съдържащи се на страница 195 от заключението на генералния адвокат Trabucchi по съединени дела Kortner и др./Съвет и др. (15/73—33/73, 52/73, 53/73, 57/73—109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 и 135/73—137/73, непубликувани, EU:C:1973:164).

43. В самото начало считам за уместно да припомня също така, че в решение *SolarWorld* Съдът е постановил, че член 2 от Регламент № 1239/2013 е разпоредба, която е неотделима от останалата част на посочения регламент, и че отмяната на тази разпоредба непременно би засегнала същността на този регламент²⁴. С оглед на тази констатация Съдът е потвърдил определението на Общия съд, с което се отхвърля като недопустима жалба за отмяна само на тази разпоредба, а не на посочения регламент в неговата цялост. Съдът се е основал на постоянната съдебна практика, съгласно която частичната отмяна на акт на Съюза е възможна само ако елементите, чиято отмяна се иска, могат да бъдат отделени от останалата част на акта²⁵. В решение *Canadian Solar* Съдът по същество е разширил тези съображения и по отношение на член 3 от Регламент № 1238/2013²⁶.

44. При това положение трябва, на първо място, да се провери дали, както изтъкват институциите, изводът на Общия съд, че *Jiangsu* няма правен интерес да оспорва разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, е опорочен от грешки при прилагане на правото.

45. В това отношение отбелязвам, че в точки 61 и 62 от обжалваното съдебно решение Общият съд, от една страна, установява, че към датата на приемане на тези разпоредби въпросът дали те ще бъдат приложени спрямо *Jiangsu*, е бил напълно хипотетичен. От друга страна, Общият съд отбелязва, че правният му интерес да обжалва посочените по-горе разпоредби, не може да се основава само на вероятността Комисията да оттегли спрямо него съгласието си за приемане на ангажименти, последвано от оттегляне на съответните фактури.

46. Според мен тези съображения на Общия съд не са погрешни. Всъщност към момента на приемането на Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013 прилагането на разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност — които, както бе припомнено в точка 11 по-горе, предвиждат възникването на митническо задължение, ако Комисията оттегли приемането на ангажимента с регламент или решение, отнасящ/отнасящо се до конкретни сделки, и обяви за недействителни релевантните фактури, издадени съгласно ангажимента — е чисто хипотетично и зависи от обстоятелството констатиране на неизпълнение на ангажимента — което още не е настъпило и би могло да не настъпи.

47. Следователно съображенията на Общия съд са в съответствие с постоянната практика на Съда, съгласно която интересът на жалбоподателя трябва да е възникнал и все още съществуващ, не може да е свързан с бъдещо несигурно събитие и трябва да е налице с оглед на предмета на жалбата към момента на подаването ѝ, тъй като в противен случай същата би била недопустима²⁷. Впрочем следва също да се отбележи, че в жалбите си институциите не оспорват в действителност тези съображения на Общия съд, съдържащи се в посочените точки от обжалваното съдебно решение.

²⁴ Вж. точки 44, 55 и 57 от решение *SolarWorld*. В точка 46 от това решение Съдът по-специално е постановил, че при приемането на този регламент законодателят на Съюза въвежда мерки за търговска защита, формиращи едно цяло, или „пакет“. Всъщност с този регламент се въвеждат две отделни и допълващи се мерки, с които се цели постигане на общ резултат, а именно отстраняване на вредоносните последици за промишлеността на Съюза от китайската субсидия при съответните стоки, като същевременно се защити интересът на тази промишленост.

²⁵ Вж. точка 38 от решение *SolarWorld* и цитираната съдебна практика.

²⁶ Вж. точка 64 от решение *Canadian Solar*.

²⁷ Вж. по-специално решения от 17 септември 2015 г., *Могу и др./Комисия* (C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 56), и *Canadian Solar* (т. 91 и 92 и цитираната съдебна практика).

48. От това според мен следва, че Общият съд не е допуснал грешка, като е приел, че след като не е установено неизпълнение на ангажимента, Jiangsu не е имало правен интерес да обжалва разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, в момента на приемането на двата регламента, посочени по-горе, и в следващия период, през който това дружество е можело да ги обжалва.

49. Институциите твърдят, на второ място, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е обявил възражението за незаконосъобразност за недопустимо, тъй като поради невъзможността за отделяне на разпоредбите, за които се отнася това възражение, от останалата част от Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013, предвид решения SolarWorld и Canadian Solar, Jiangsu е можело да обжалва изцяло тези регламенти и в този контекст да се позове на незаконосъобразността на всяка една разпоредба от тях. Тъй като то не е обжалвало тези регламенти в срока за обжалване, възможността Jiangsu да повдигне възражение за незаконосъобразност, вече била преклудирана.

50. В това отношение отбелязвам обаче, че независимо от въпроса за възможността за отделяне на разглежданите разпоредби от останалата част на регламентите, от изложените в точки 45—47 по-горе съображения следва, че дори Jiangsu да е обжалвало в сроковете за обжалване Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013 в тяхната цялост, то във всички случаи не би имало правен интерес да оспорва разпоредбите, предмет на възражението за незаконосъобразност.

51. Всъщност от съдебната практика следва, че принципите, посочени в точка 47 по-горе, що се отнася до необходимостта правният интерес да е възникнал, съществуващ и нехипотетичен, се прилагат и към отделните основания на жалбата²⁸. С оглед на припомнените в точка 45 по-горе съображения на Общия съд Jiangsu не би могло, поради липса на правен интерес, да оспори разглежданите разпоредби дори да беше оспорило Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013 в тяхната цялост. Следователно институциите не могат да твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в това отношение.

52. Като се има предвид това, трябва обаче, на трето място, да се разгледа доводът на Комисията, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че възражението за незаконосъобразност е допустимо, тъй като поради невъзможността за отделяне на разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, от останалата част от Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013, установена в решения SolarWorld и Canadian Solar, Jiangsu не би могло да повдигне такова възражение единствено по отношение на разпоредбите, за които се отнася това възражение, а би трябвало да го повдигне по отношение на регламентите в тяхната цялост.

53. Комисията основава този довод на предпоставката, че към възражението за незаконосъобразност по член 277 ДФЕС може да се приложи принципът, припомнен в точка 43 по-горе, изразен в съдебната практика в областта на жалбите за отмяна по силата на член 263 ДФЕС, съгласно който частичната отмяна на акт на Съюза е възможна само ако елементите, чиято отмяна се иска, могат да бъдат отделени от останалата част на акта²⁹. От

²⁸ Именно в решение Canadian Solar Съдът е постановил, че твърдение по основание за отмяна е недопустимо поради липса на правен интерес, когато, дори да се предположи, че то е основателно, отмяната на обжалвания акт въз основа на него не би могла да удовлетвори жалбоподателя. Вж. точка 93 от това решение и цитираната съдебна практика.

²⁹ Вж. решение SolarWorld, точка 38 и цитираната съдебна практика.

това следва, че възражение за незаконосъобразност, повдигнато изключително по отношение на разпоредби, които не могат да бъдат отделени от останалата част на акта, не е допустимо.

54. Независимо от въпроса за възможността за отделяне на разглежданите разпоредби от останалата част на регламентите, по които спорят страните³⁰, във всеки случай не съм убеден, че тази предпоставка е правилна.

55. Всъщност главната причина, която е в основата на съдебната практика, според която частичната отмяна на акт на Съюза е възможна само ако елементите, чиято отмяна се иска, могат да бъдат отделени от останалата част на акта, се открива в изискването да се избегне изменение на неговата същност вследствие на частичната отмяна на акта, поискана от жалбоподателя³¹. Всъщност това би довело до изменение на акта, което би надхвърлило правомощията на Съда на Съюза в рамките на жалбата за отмяна, както и би представлявало произнасяне *ultra petita*³².

56. Тези съображения обаче не са приложими към възражението за незаконосъобразност. В действителност, както е посочено в точка 42 по-горе, в рамките на това правно средство за защита може се иска да бъде обявена само неприложимостта на инцидентно оспорвания акт, но не и отмяната му³³. Само инцидентното констатиране на незаконосъобразността на разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, и произтичащата от него неприложимост *inter partes* по висящия спор на обявените за незаконосъобразни разпоредби имат единствено декларативен, а не конститутивен характер. Следователно тази инцидентна констатация няма да може да доведе до изменение на същността на акта, сравнимо с това, което би било налице при отмяната на тези разпоредби.

57. Така например в настоящия случай, дори да се приеме, че разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, не могат да бъдат отделени от останалата част на акта, инцидентното констатиране на незаконосъобразността им от Общия съд в точка 158 от обжалваното съдебно решение и последващото обявяване на неприложимост по отношение на Jiangsu не са довели до съществено изменение на Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013. От това следва, че изложените от Съда в решения *SolarWorld* и *Canadian Solar* съображения и изводът, че отмяната на тези разпоредби непременно би засегнала същността на тези регламенти, не намират приложение в случая.

58. От всичко това според мен следва, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че повдигнатото от Jiangsu възражение за незаконосъобразност е допустимо, независимо че то не е било повдигнато по отношение на Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013 в тяхната цялост.

³⁰ Jiangsu подчертава, че решение *SolarWorld* и *Canadian Solar* се позовават общо на членове 3 и 2 съответно от Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013, а не конкретно на разпоредбите на параграф 2 от тези членове, които обаче могли да бъдат отделени от останалата част на разпоредбата. Институциите оспорват този прочит на разглежданите разпоредби.

³¹ В това отношение вж. по-специално решение от 16 февруари 2022 г., Унгария/Парламент и Съвет (C-156/21, EU:C:2022:97, т. 293 и цитираната съдебна практика), както и решение *Solar World*, точка 38 и цитираната съдебна практика.

³² Вж. в този смисъл решение от 28 юни 1972 г., *Jamet/Комисия* (37/71, EU:C:1972:57, т. 11 и 12), и заключението на генералния адвокат *Bot* по дело Испания/Съвет (C-442/04, EU:C:2008:58, т. 83).

³³ В това отношение, освен бележка под линия 23 по-горе, вж. също заключението на генералния адвокат *Bot* по дело Испания/Съвет (C-442/04, EU:C:2008:58, т. 83).

59. На четвърто място, Комисията изтъква също, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в точка 63 от обжалваното съдебно решение, като е приел, че разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, са разпоредби с общ характер. Според Комисията те обаче се прилагали само за предприятията, които са предложили ангажименти, и следователно представлявали индивидуални решения спрямо тях.

60. В това отношение от текста на член 277 ДФЕС е видно, че възражението за незаконосъобразност е средство, което се прилага в спорове, които поставят под въпрос „акт с общо приложение“. Следователно е налице отрицателно разграничение на актовете, по отношение на които се допуска това средство за защита, с изключение на актовете с индивидуален характер, по отношение на които жалбоподателят би могъл да подаде жалба за отмяна на основание член 263, параграф 4 ДФЕС. Целта на това условие е да се избегне възможността възражението за незаконосъобразност да се използва, за да се заобиколят изискванията за допустимост на жалба за отмяна, и следователно да се постави под въпрос законосъобразността на акт извън предвидените в член 263 ДФЕС условия.

61. В това отношение следва да се припомни, че съгласно установената практика на Съда даден акт е с общо приложение, ако се прилага към обективно определени положения и ако поражда правни последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно³⁴.

62. Според мен това не е така за разпоредбите, предмет на възражението за незаконосъобразност. Всъщност, както изрично е посочено в параграф 1 от двата въпросни члена, тези разпоредби не се прилагат спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно, а единствено спрямо „дружества, от които Комисията е приела ангажимент за спазване на минимален ценови праг и чиито наименования са посочени в приложението към Решение за изпълнение 2013/707/ЕС“.

63. Следователно съм съгласен с Комисията, когато изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е квалифицирал разглежданите разпоредби като актове с общо приложение в точка 63 от обжалваното съдебно решение.

64. Въпреки това считам, че в специфичен случай като настоящия трябва да бъде гарантирана възможността за оператор като Jiangsu, който, както следва от точки 45—47 и 50 по-горе, няма възможност да оспори тези разпоредби в рамките на жалба, подадена на основание член 263 ДФЕС, да оспори законосъобразността на тези разпоредби инцидентно.

65. Всъщност общият принцип, припомнен в посочената в параграф 42 съдебна практика, чийто израз е член 277 ДФЕС, има за цел да гарантира на всяка страна, за да постигне отмяната на акт, който я засяга пряко и лично, правото да оспори валидността на по-ранни актове на институциите, които представляват правното основание на обжалвания акт, ако тази страна не е имала право да подаде пряка жалба, по силата на член 263 ДФЕС, срещу тези актове, чиито последици търпи, без да е била в състояние да поиска отмяната им. Според мен този общ принцип трябва да се приложи в случай като настоящия, както е описан в предходната точка. От това следва, че независимо от посочената в точка 63 по-горе грешка при прилагане на правото изводът на Общия съд относно възможността Jiangsu да оспори инцидентно законосъобразността на разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, според мен е правилен.

³⁴ Вж. решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия и Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Ferracci (C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 29 и цитираната съдебна практика).

66. Накрая, на пето място, Комисията изтъква също, отново при условията на евентуалност, че единственото основание за обжалване, повдигнато от Jiangsu в първоинстанционното производство, е неотносимо, тъй като е насочено срещу разпоредби, които не съставляват правното основание на спорния регламент. Всъщност този регламент се основавал на член 8 от основния антидъмпингов регламент и член 13 от основния антисубсидиен регламент. Освен това институциите твърдят, че Общият съд е тълкувал неправилно единственото основание, повдигнато от Jiangsu, в смисъл, че то съдържа основание, с което се цели да се изтъкне, че спорният регламент нарушава пряко релевантните разпоредби на основните регламенти, докато посочената жалба не съдържала такова основание. Следователно Общият съд се произнесъл *ultra petita*.

67. Тези доводи трябва да бъдат отхвърлени. Както е видно от анализа на текста на жалбата в първоинстанционното производство, единственото основание, повдигнато от Jiangsu пред Общия съд, се основава изрично на нарушение на член 8, параграфи 1, 9 и 10 и член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент и на член 13, параграфи 1, 9 и 10 и член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент във връзка с възражение за незаконосъобразност, повдигнато по отношение на член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 1238/2013 и член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 1239/2013. От това следва, че Общият съд не е тълкувал неправилно жалбата на Jiangsu и не се е произнесъл *ultra petita*. Що се отнася до неотносимия характер на възражението за незаконосъобразност, отбелязвам, че действително има известно припокриване между единственото основание, изведено от нарушението на горепосочените релевантни разпоредби на основните регламенти и посоченото възражение. В действителност уважаването на единственото основание само по себе си би довело до отмяна на спорния регламент. Въпреки това, от една страна, горепосочените релевантни разпоредби на основните регламенти, предмет на възражението за незаконосъобразност, са тясно свързани в смисъл, че съгласно становището на институциите, чиято законосъобразност се оспорва от Jiangsu, вторите се отнасят до прилагането на първите, прилагане, което намира конкретен израз в спорния регламент. В този контекст следователно е ясно, че Jiangsu е предявил възражение за незаконосъобразност срещу тези разпоредби. От друга страна, няма съмнение също така обаче, че самата инцидентна констатация на незаконосъобразността на разпоредбите на Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013, за които се отнася възражението за незаконосъобразност поради нарушение на посочените разпоредби от основните регламенти, би довела до отмяна на спорния регламент по отношение на Jiangsu. От това според мен следва, че посоченото възражение не е неотносимо.

68. От всичко изложено по-горе следва, че първите основания за обжалване, повдигнати от институциите, трябва да бъдат отхвърлени.

Б. По основанията за обжалване по същество

69. С второто, третото и четвъртото основание за обжалване, повдигнати от Комисията, както и с второто основание за обжалване, повдигнато от Съвета, институциите оспорват по същество съображенията, поради които Общият съд отменя член 2 от спорния регламент по отношение на Jiangsu. Тези основания могат да се разделят на две части.

1. По основанията, изведени от нарушение на основните регламенти

70. Второто и третото основание за обжалване на Комисията и първата част от второто основание за обжалване на Съвета са насочени срещу частта от обжалваното съдебно решение (т. 115—152), в която Общият съд е стигнал до извода, че основните регламенти не представляват достатъчно правно основание за приемането на член 2 от спорния регламент.

а) Обжалваното съдебно решение

71. В точки 115—118 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че към положението в настоящия случай не са приложими нито разпоредбите на член 8, параграф 10 от основния антидъмпингов регламент и член 13, параграф 10 от основния антисубсидиен регламент, нито тези на член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент и член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент.

72. Общият съд приема, че тези разпоредби са единствените, които уреждат в основните регламенти въпроса за налагането във времето на антидъмпинговите и антисубсидийните мита, които щяха да бъдат дължими, ако липсваше ангажимент, междувременно неизпълнен или оттеглен, и че разглежданото в случая положение не отговаря на нито една от хипотезите, изрично предвидени в основните регламенти в това отношение. При тези обстоятелства следва да се прецени дали не съществува никакво друго правно основание за приемането на член 2 от спорния регламент³⁵.

73. По-нататък Общият съд приема, че от общия разум и целите на основните регламенти е видно, от една страна, че законодателят е имал намерение да уреди по законодателен ред процедурите, които могат да бъдат използвани, за да бъдат взети предвид последиците от оттегляне от Комисията на нейното съгласие да приеме ангажимент, и от друга, че това намерение на законодателя се е осъществило чрез посочените в точка 71 по-горе (две двойки) разпоредби. Следователно Общият съд изключва възможността да се основава на други разпоредби правомощието на институциите на Съюза да изискват — в контекста на компетентността за изпълнение на основните регламенти — от съответните предприятия да платят всички мита, дължими за сделките, за които се отнасят издадените съгласно ангажимента фактури, които междувременно са обявени за недействителни³⁶.

74. По-специално в точка 138 от обжалваното съдебно решение Общият съд изключва възможността такова правомощие да се изведе от текста на член 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент и на член 13, параграф 9 от основния антисубсидиен регламент, съгласно които митата се прилагат автоматично, след като бъде оттеглено съгласието за приемане на ангажименти. Според Общия съд подобно автоматично прилагане е предвидено единствено в границите, изрично определени от разпоредбите на основните регламенти, посочени в точка 71 по-горе. След това в точки 139—151 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля останалите доводи на институциите.

³⁵ Вж. точки 119 и 130 от обжалваното съдебно решение.

³⁶ Вж. точки 132—137 от обжалваното съдебно решение.

б) Доводи на страните

75. Институциите оспорват направеното от Общия съд тълкуване на релевантните разпоредби от основните регламенти и извода, че в тези регламенти няма никакво правно основание за събирането на мита върху вноса, осъществен в нарушение на ангажимента преди официалното му оттегляне. По-специално, Общият съд напълно пренебрегнал измененията, внесени в системата на ангажименти, произтичащи от измененията, въведени с Регламент № 461/2004³⁷.

76. На първо място³⁸, институциите упрекуват Общия съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото, доколкото в настоящия случай е приел, че събирането на митата върху посочения внос има „обратно действие“. От една страна, Общият съд не бил изложил никакви мотиви относно предполагаемото обратно действие. От друга страна, това предположение не било съобразено с понятието за обратно действие, както е тълкувано в съдебната практика³⁹, и представлявало нарушение на член 10, параграф 1 от основния антидъмпингов регламент и на член 16, параграф 1 от основния антисубсидиен регламент.

77. На второ място, Комисията, подкрепена от Съвета⁴⁰, твърди, че обжалваното съдебно решение е опорочено от грешки при прилагане на правото, що се отнася до тълкуването на член 8, параграфи 1, 9 и 10, на член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент, както и на член 13, параграфи 1, 9 и 10 и на член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент. Тези разпоредби на основните регламенти, произтичащи от измененията, внесени в антидъмпинговата правна уредба с Регламент № 461/2004, предоставяли достатъчно правно основание за събирането на мита върху вноса, за който е установено неизпълнение на ангажимента.

78. Jiangsu оспорва тези основания за обжалване. На първо място, спорният регламент налагал мита с обратно действие, надхвърляйки позволеното от основните регламенти. Следователно Общият съд правилно бил стигнал до извода, че тези регламенти не представляват достатъчно правно основание за приемането на разпоредбите на спорния регламент.

79. На второ място, в случай на нарушение на условията на ангажимент, от член 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент и член 13, параграф 9 от основния антисубсидиен регламент следвало, че митата, които не са се прилагали като последица от приемането на ангажимента, се прилагат автоматично към вноса, осъществен след датата, на която ангажиментът е бил оттеглен, а не към предходен внос. Според Jiangsu, както е приел Общият съд, в системата, създадена с основните регламенти, митата за неизпълнение на ангажиментите не могат да бъдат наложени с обратно действие извън процесуалните граници, определени в посочените в точка 71 по-горе разпоредби. Правото

³⁷ Регламент (ЕО) № 461/2004 на Съвета от 8 март 2004 година за изменение на Регламент (ЕО) № 384/96 за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност и Регламент (ЕО) № 2026/97 относно защитата срещу субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 77, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 34, стр. 171).

³⁸ Вж. второто основание за обжалване на Комисията и първата част от второто основание за обжалване на Съвета, насочени срещу точки 119, 129—132, 138, 140—147 и 151 от обжалваното съдебно решение.

³⁹ Институциите се позовават на решения от 15 март 2018 г., Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187, т. 78), и от 19 юни 2019 г., C & J Clark International (C-612/16, непубликувано, EU:C:2019:508, т. 52—58).

⁴⁰ Вж. третото основание за обжалване по дело C-439/20, насочено срещу точки 119, 130—138, 140—147 и 151 от обжалваното съдебно решение.

на Съюза по никакъв начин не оправомощавало Комисията да обяви фактурите за недействителни и да нареди на митническите органи да съберат с обратно действие митата върху предходния внос на продуктите, допуснати в свободно обращение, без регистрация и налагане на временни мита. Според Jiangsu внесените през 2004 г. изменения имали за цел единствено, от една страна, да се позволят оттеглянето на ангажимент и налагането на митото с един-единствен правен акт, като се слага край на действащата преди това обременяваща двойна процедура, която предвиждала намесата както на Комисията, така и на Съвета, и от друга страна, да се определят задължителни срокове за приключване на разследванията на предполагаеми неизпълнения на ангажиментите.

в) *Правен анализ*

80. В самото начало следва да се припомни, че в системата на ангажименти, въведена с член 8 от основния антидъмпингов регламент и с член 13 от основния антисубсидиен регламент, от параграфи 1 от тези членове е видно, че ако е извършено предварително положително установяване съответно на дъмпинг, субсидия и вреда, Комисията може да приеме предложението за ангажимент на износител, ако счита, че по този начин вредоносният ефект би бил отстранен⁴¹.

81. Последниците от приемането на гаранцията са уредени изрично в параграфи 2 от същите разпоредби. Тези параграфи предвиждат, че в такъв случай и доколкото ангажиментите са в сила, временните мита, наложени от Комисията, или, според случая, окончателните мита, *не се прилагат* за вноса на съответния продукт, произведен от дружествата, посочен в решението на Комисията за приемане на ангажиментите⁴².

82. Параграфи 9 от посочените членове от основните регламенти уреждат случаите на неизпълнение или оттегляне на ангажимент от която и да е страна по него или на оттегляне на приемането на ангажимент от страна на Комисията. Тези разпоредби предвиждат, че в такива случаи приемането на ангажимента се оттегля с решение или с регламент на Комисията и *се прилагат (автоматично)*⁴³ временните (антидъмпингови или изравнителни), или в настоящия случай — *окончателните* мита, наложени от Комисията.

83. Тези разпоредби на основните регламенти в настоящия им вид произтичат от реформа, извършена с посочения по-горе Регламент № 461/2004.

84. Основният въпрос по настоящите дела се отнася до точния обхват на последниците от оттеглянето на приемането на ангажимента, извършено от Комисията, по-специално в случай на неизпълнението му от страна на предприятието, което го е поело. Този въпрос налага да се изясни обхватът на разпоредбите, съдържащи се в член 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент и в член 13, параграф 9 от основния антисубсидиен регламент, съгласно които в такъв случай окончателното (антидъмпингово и изравнително) мито, наложено от Комисията, „се прилага“ автоматично. Изясняването на обхвата на тези разпоредби има за цел да се определи дали вследствие на това оттегляне вече наложените окончателни мита се прилагат ab initio към вноса на износителя, съответстващ на неизпълнения ангажимент, осъществен още от момента на

⁴¹ Следователно ангажиментът по принцип се приема преди налагането на окончателно антидъмпингово или изравнително мито.

⁴² Курсивът е мой.

⁴³ Всъщност само в член 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент е използвано наречieto „автоматично“.

налагането на окончателното мито (теза на институциите), или само към вноса, осъществен след формалното оттегляне на ангажимента (теза на Jiangsu, възприета от Общия съд).

85. Въпросът е от основно значение за обжалваната разпоредба на спорния регламент, а именно член 2, тъй като, както твърди Jiangsu, в случай че окончателните антидъмпингови и изравнителни мита се прилагат само за в бъдеще, т.е. само за вноса, осъществен след като Комисията е оттеглила приемането на ангажимента, тя не би могла да обяви за недействителни издадените съгласно ангажимента фактури, отнасящи се до вноса преди оттеглянето, както и не би могла при липса на правно основание за това да разпорежи събирането на антидъмпинговите и изравнителните мита, наложени с Регламенти № 1238/2013 и № 1239/2013.

86. Следователно в този контекст разпоредбите, съдържащи се в член 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент и член 13, параграф 9 от основния антисубсидиен регламент, трябва да се тълкуват конкретно. В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се имат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част⁴⁴. Генезисът на разпоредбата от правото на Съюза също може да разкрие обстоятелства, които са релевантни за тълкуването ѝ⁴⁵.

87. От гледна точка на текста прочитът на разглежданите разпоредби не позволява да се разреши основният въпрос, посочен в точка 84 по-горе, т.е. дали вследствие на оттеглянето на приемането на ангажимента окончателните мита се прилагат *ab initio*, или се прилагат само към вноса след оттеглянето. Всъщност тези разпоредби посочват само че митата се прилагат (автоматично), без други пояснения.

88. От гледна точка на текста обаче прочитът на разпоредбите на член 9, параграф 4 (който предвижда, че Комисията *налага* окончателното мито) във връзка с член 8, параграф 1, втора алинея (който предвижда, че доколкото ангажиментът е в сила, окончателните мита *не се прилагат* за съответния внос), както и с член 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент (който предвижда, че в случай на оттегляне на приемането на ангажимента митото *се прилага автоматично*) изглежда напълно съвместим с тълкуване, според което прилагането на първоначално *наложеното* окончателно мито се спира поради приемането на ангажимента (*не се прилага*). В случай на оттегляне на приемането поради неизпълнение на този ангажимент това спиране повече не би било оправдано за вноса във връзка с неизпълнението, за който следователно *се прилага автоматично* вече въведеното мито, чието прилагане е спряно. Същите съображения са валидни и за съответните разпоредби на основния антисубсидиен регламент.

89. Уместно е по-нататък да се спра накратко на генезиса на тези разпоредби, които страните обстойно са обсъдили. Както беше посочено, релевантните по настоящите дела редакции на разпоредбите, съдържащи се в член 8, параграфи 1 и 9 от основния антидъмпингов регламент и в член 13, параграфи 1 и 9 от основния антисубсидиен регламент произтичат от реформата, направена чрез Регламент № 461/2004.

⁴⁴ Вж. по-специално решение от 2 декември 2021 г., Комисия и GMB Glasmanufaktur Brandenburg/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings (C-884/19 P и C-888/19 P, EU:C:2021:973, т. 70 и цитираната съдебна практика).

⁴⁵ Вж. последно решение от 2 юни 2022 г., SR (Разходи за превод в гражданско производство) (C-196/21, EU:C:2022:427, т. 33 и цитираната съдебна практика).

90. В този контекст е от значение съображение 18 от Регламент № 461/2004, което съдържа релевантните тълкувателни елементи във връзка с разпоредбите, въведени с този регламент, които са потвърдени в последващите редакции на основните регламенти⁴⁶.

91. От това съображение е видно, че реформата е имала за цел да опрости тягостната процедура, която в случай на оттегляне на приемането на ангажимента е предвиждала приемането на два правни акта — един от Комисията (оттеглянето) и един от Съвета (налагането на митата).

92. От внимателния прочит на това съображение обаче се установява, че реформата действително е довела до съществена промяна. Докато в предходната система след оттеглянето на приемането на ангажимента Съветът „отново налага“ митото, в системата след реформата митото вече съществува и именно неговото прилагане се признава с новия единен акт на Комисията. От това следва, че ако при предходната система е било ясно, че митото, което е трябвало да бъде наложено и следователно не е съществувало към момента на оттегляне на приемането на ангажимента, не може да се приложи обективно към вноса, осъществен преди това оттегляне (доколкото не е дори въведено), в системата след реформата това вече не е така. В системата след реформата митото вече съществува и с този единен акт се признава само неговото прилагане след оттеглянето на приемането на ангажимента.

93. От това следва, че генезисът на разглежданите разпоредби не само изглежда съвместим с тълкуването на тези разпоредби, посочено в точка 88 по-горе, но изглежда, по-скоро работи в полза на такова тълкуване.

94. По-нататък, що се отнася до анализа на контекста, в който се вписват разглежданите разпоредби, той играе основна роля в извършения от Общия съд анализ. В обжалваното съдебно решение Общият съд всъщност основава извода си за липсата на правно основание в основните регламенти за приемането на член 2 от спорния регламент главно на констатацията, че поставеният в настоящия случай въпрос — а именно според него „налагане във времето на антидъмпинговите и антисубсидийните мита, ко[и]то щяха да бъдат дължими, ако липсваше ангажимент, междувременно неизпълнен или оттеглен“ — се урежда изключително от разпоредбите на основните регламенти, посочени в параграф 71 по-горе, а именно член 8, параграф 10 и член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент и член 13, параграф 10 и член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент⁴⁷. На тази основа Общият съд след това отхвърля в точка 138 от обжалваното съдебно решение тълкуването на разглежданите разпоредби, посочено в точка 88 по-горе.

95. Съображенията на Общия съд в това отношение обаче не са убедителни.

⁴⁶ Това съображение гласи, че „[ч]лен 8, параграф 9 от основния антидъмпингов регламент [който е в сила преди това] предвижда, наред с другото, че в случай на оттегляне на гаранцията от която и да е страна, се налага окончателно мито съгласно член 9 на базата на фактите, установени в контекста на разследването, което е довело до гаранциите. Тази разпоредба доведе до двойна процедура, отнемаша много време, която включва както решение на Комисията за оттегляне на приемането на гаранциите, така и регламент на Съвета за повторно налагане на мито. Като се има предвид, че тази разпоредба не оставя никаква оперативна самостоятелност на Съвета относно въвеждането на мито, наложено в следствие на нарушение или оттегляне на гаранция или относно степента им, се счита за целесъобразно да се изменят разпоредбите на член 8, параграфи 1, 5 и 9, за да се изясни отговорността на Комисията и да се даде възможност за оттегляне на гаранция и прилагане на мито с един-единствен юридически акт“. Следователно считам за неправилно отхвърлянето на релевантността на това съображение, направено от Общия съд в точка 144 от обжалваното съдебно решение.

⁴⁷ Вж. точки 130, 137 и 141 от обжалваното съдебно решение.

96. В това отношение отбелязвам най-напред, че изводът, до който стига Общият съд, според мен не намира никакво основание в съображенията на основните регламенти, посочени в точки 133—136 от обжалваното съдебно решение. На първо място, както правилно изтъква Комисията, тези съображения не могат да се позовават на измененията, въведени с реформата, направена с Регламент № 461/2004, тъй като те вече са съществували в основните регламенти преди тази реформа. Части от тях обаче се позовават на посочените в точка 94 по-горе разпоредби и имат ключова роля за тълкуване в това отношение.

97. Що се отнася до член 8, параграф 10 от основния антидъмпингов регламент и съответния член 13, параграф 10 от основния антисубсидиен регламент, както е видно съответно от съображения 14 и 12 от основните регламенти, те се прилагат изрично в два случая: в случай на „съмнение за изпълнение [на ангажиментите]“ или „когато е необходимо по-нататъшно разследване, което да допълни наличните сведения“. В посочените случаи тези разпоредби позволяват налагането на временни мита. Противно на постановеното от Общия съд те не уреждат прилагането с обратно действие на антидъмпинговите и антисубсидийните мита, които щяха да бъдат дължими, ако липсваше ангажимент, междувременно изпълнен или оттеглен⁴⁸. Става въпрос само за разпоредби, които в тези два случая позволяват да се наложат временни мерки като един вид „обезпечение“. Доказателство, че посочените разпоредби не уреждат прилагането с обратно действие на митата, е фактът, че те не са включени в членовете от регламентите, посветени на обратното действие, а именно член 10 от основния антидъмпингов регламент и член 16 от основния антисубсидиен регламент. От това следва, че противно на приетото от Общия съд тези разпоредби не могат да осъществят „намерението на законодателя да уреди по законодателен ред процедурите, които могат да бъдат използвани, за да бъдат взети предвид последиците от оттегляне [от Комисията] на [нейното] съгласие да приеме ангажимент“⁴⁹.

98. Разпоредбите на член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент и съответния член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент обаче уреждат изрично прилагането с обратно действие на митата в случай на изпълнение или оттегляне на ангажимента. Тези разпоредби позволяват по изключение и поради изпълнение или оттегляне на ангажимента да се приложат с обратно действие окончателните мита за внос, осъществен преди налагането на временните мита, но не повече от 90 дни, и при условие че този внос е бил регистриран. Следователно тези разпоредби позволяват по изключение поради изпълнение или оттегляне на ангажимента да се прилагат окончателните мита не само преди момента на налагането им, но доста преди това, дори 90 дни преди прилагането на *временните мита*. От това следва, че тези разпоредби не само допускат тълкуването на член 8, параграфи 1 и 9 от основния антидъмпингов регламент и член 13, параграфи 1 и 9 от основния антисубсидиен регламент, посочено в точка 88 по-горе, но изглежда, по-скоро работят в полза на такова тълкуване. Всъщност в случай на изпълнение или оттегляне на ангажимента те позволяват прилагането с обратно действие на окончателните мита към момент, който е доста по-ранен спрямо момента на налагането им. От систематична гледна точка следва, че а *fortiori* посочените параграфи 1 и 9 трябва да се тълкуват в смисъл, че в случай на изпълнение на ангажимента окончателните мита трябва да се считат за приложими от момента на налагането им.

⁴⁸ Вж. точка 130 от обжалваното съдебно решение.

⁴⁹ Вж. точка 137 от обжалваното съдебно решение.

99. От изложените по-горе съображения следва, че тълкуването на член 8, параграф 10 и член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент и на член 13, параграф 10 и член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент, съдържащо се в точки 130, 137, 138, 141 и 144 от обжалваното съдебно решение, е опорочено от грешки при прилагане на правото.

100. Като се има предвид това, именно телеологичният довод ме кара да подкрепя решително тълкуването на член 8, параграфи 1 и 9 от основния антидъмпингов регламент и на член 13, параграфи 1 и 9 от основния антисубсидиен регламент в смисъла, посочен в точка 88 по-горе.

101. Считам, че тълкуването на тези разпоредби, предложено от Jiangsu и възприето от Общия съд, води до загуба на полезно действие на системата от ангажименти, предвидена в основните регламенти, като намалява съществено икономическите последици за предприятията, които поемат ангажимент, в случай на нарушението му. В такъв случай тези предприятия биха търпели последици единствено за в бъдеще, а не за минал период. Подобно тълкуване значително намалява възпиращия ефект, който отрицателните последици за неизпълнението на ангажимента би трябвало да упражняват върху предприятията, които го предлагат, и следователно силно намалява стимулите им да спазват ангажиментите. Какъв интерес може да има дадено предприятие от изпълнението на ангажимент, ако знае, че ако го наруши, във всеки случай то няма да понесе никакви последици за минал период?

102. Поради това не съм съгласен с твърдението на Общия съд в точка 151 от обжалваното съдебно решение, като възприема довода на Jiangsu⁵⁰, че само по себе си оттеглянето на ангажимента е достатъчно значима санкция за неизпълнението му. Напротив, съгласен съм с Комисията, когато твърди, че в настоящия случай производителят износител и вносителят са напълно наясно с неизпълнението и следователно няма причина да бъдат защитени срещу налагането на мита.

103. Впрочем в съдебната практика вече ясно е посочено, от една страна, че основната цел на разпоредбите на основните регламенти в областта на ангажиментите е да се гарантира премахването на вредоносните последици на дъмпинга, които търпи промишлеността на Съюза, и от друга, че тази цел се основава главно на задължението за сътрудничество на износителя, както и на контрола върху правилното изпълнение на поетия от последния ангажимент, в рамките на отношения на доверие, на които почива приемането от Комисията на подобен ангажимент⁵¹.

104. Следователно според мен тълкуване на разпоредбите на основните регламенти, което, като намалява значително последиците в случай на неизпълнение на поетия ангажимент, намалява съществено стимулите за изпълнение на този ангажимент и за сътрудничество с Комисията в рамките на отношения на доверие, е несъвместимо с посочената съдебна практика.

105. От всичко изложено по-горе според мен следва, че разпоредбите на член 8, параграф 1, втора алинея и параграф 9 от основния антидъмпингов регламент и на член 13, параграф 1, втора алинея и параграф 9 от основния антисубсидиен регламент трябва да се тълкуват в

⁵⁰ Вж. точка 151 от обжалваното съдебно решение, която се позовава на точка 125 от него.

⁵¹ Вж. по отношение на член 8 от основния антидъмпингов регламент решение от 22 ноември 2012 г., Usha Martin/Съвет и Комисия (C-552/10 P, EU:C:2012:736, т. 36 във връзка с т. 24).

смисъл, че окончателните антидъмпингови или изравнителни мита, наложени съответно по силата на член 9, параграф 4 от основния антидъмпингов регламент или на член 15, параграф 1 от основния антисубсидиен регламент, се спират по отношение на вноса, съответстващ на ангажимента, поради приемането на ангажимента от Комисията. В случай на оттегляне на приемането от страна на Комисията поради неизпълнение на ангажимента това спиране вече не е оправдано за вноса във връзка с неизпълнението, за който следователно се прилага автоматично вече наложеното мито, чието прилагане е било спряно. От това следва, че оттеглянето на приемането на ангажимента вследствие на неизпълнението му прави автоматично приложими окончателните мита, наложени първоначално върху вноса, съответстващ на неизпълнения ангажимент, така че окончателните антидъмпингови и изравнителни мита, свързани с този внос, стават автоматично дължими *ab initio*.

106. Според мен това тълкуване не се поставя под въпрос от довода на Jiangsu, че ако бъде прието, събирането *ab initio* на окончателните мита след оттеглянето на ангажимента би било възможно не само в случай на неизпълнение на ангажимента от страна на предприятието, но и ако Комисията реши в рамките на широкото право на преценка, което ѝ е признато от съдебната практика, да оттегли ангажимента по други причини, например в случай че той вече не е осъществим, или дори в случай че производителят износител реши да го оттегли.

107. В това отношение отбелязвам, че както е видно от съдебната практика⁵², макар Комисията да разполага с право на преценка, за да определи дали следва или не да се оттегли приемането на ангажимента, от същата съдебна практика следва, че това право на преценка трябва да се упражнява в съответствие с принципа на пропорционалност. Това означава, че (отрицателните) последици от упражняването на това право трябва да бъдат пропорционални на интереса, за който се упражнява това право. В настоящия случай, както е видно от съображенията, посочени в точки 101—104 по-горе, пропорционално би било събирането *ab initio* на окончателните мита върху вноса, съответстващ на нарушения ангажимент, поради нарушаването му от предприятието, което го е предложило.

108. В заключение, от всичко изложено по-горе следва, на първо място, че с оглед на тълкуването, предложено в точка 105 по-горе, в настоящия случай след оттеглянето на приемането на предложения от Jiangsu ангажимент поради неговото нарушаване не е имало прилагане с обратно действие на окончателните антидъмпингови и изравнителни мита. От това следва, че точки 129—132, 138 и 141 от обжалваното съдебно решение са опорочени от грешки при прилагане на правото и че второто основание за обжалване на Комисията и първата част на второто основание за обжалване на Съвета трябва да бъдат уважени.

109. На второ място, обжалваното съдебно решение е опорочено от грешки при прилагане на правото, що се отнася до тълкуването на член 8, параграфи 1, 9 и 10 и на член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент, както и на член 13, параграфи 1, 9 и 10 и на член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент, поради което трябва да бъде уважено и третото основание за обжалване, повдигнато от Комисията.

⁵² Вж. решение от 22 ноември 2012 г., Usha Martin/Съвет и Комисия (C-552/10 P, EU:C:2012:736, т. 32).

2. По основанията за обжалване, свързани с възражението за незаконосъобразност

110. С четвъртото основание за обжалване, повдигнато от Комисията, и с втората част на второто основание, повдигнато от Съвета, институциите оспорват точки 153—158 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд е уважил възражението за незаконосъобразност, подадено от Jiangsu по отношение на член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 1238/2013 и член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 1239/2013, като е приел, че посочените разпоредби са неприложими към настоящия случай. По-специално в точка 157 от посоченото решение Общият съд е основал това твърдение на два довода, като се е позовал на съображенията, изложени в точки 128—140 от същото решение.

111. С първия довод Общият съд приема, че разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, не попадат в случаите, предвидени в посочените в точка 94 по-горе разпоредби, които уреждат изключително налагането на антидъмпинговите и антисубсидийните мита, които щяха да бъдат дължими, ако липсваше ангажимент, междувременно изпълнен или оттеглен. В това отношение от точки 95—99 по-горе обаче е видно, че този анализ на Общия съд според мен е опорочен от грешки при прилагане на правото. От това следва, че той не може да обоснове възражението за незаконосъобразност. Поради същите причини вторият довод, развит в същата точка от обжалваното съдебно решение, основан на общия разум на основните регламенти, също трябва да бъде отхвърлен. Този довод също се основава на направения по-горе анализ на Общия съд, опорочен от грешки при прилагане на правото.

112. Считаю обаче, както изтъква Комисията, че разрешението за приемане на разпоредбите, за които се отнася възражението за незаконосъобразност, е включено в обхвата на правомощието да се определят в регламента за налагане на антидъмпингови или изравнителни мита „останалите критерии“, свързани със събирането на тези мита, както е предвидено в член 14, параграф 1 от основния антидъмпингов регламент и в член 24, параграф 1 от основния антисубсидиен регламент, така както са тълкувани в съдебната практика⁵³.

113. От всичко изложено по-горе следва, че четвъртото основание за обжалване, повдигнато от Комисията, и втората част от второто основание, повдигнато от Съвета, трябва да бъдат уважени и че следователно обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено изцяло.

VI. По жалбата в първоинстанционното производство

114. В съответствие с член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, ако решението на Общия съд бъде отменено, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

115. Считаю, че такъв е случаят по настоящото дело. Всъщност от всички гореизложени съображения, и по-специално от тълкуването на член 8, параграфи 1 и 9 от основния антидъмпингов регламент и член 13, параграфи 1 и 9 от основния антисубсидиен регламент, което предложих в точка 105 по-горе, следва, че противно на постановеното от Общия съд единственото правно основание, изтъкнато от Jiangsu в първоинстанционното

⁵³ Вж. относно член 14, параграф 1 от основния антидъмпингов регламент решение от 15 март 2018 г., Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187, т. 57—60).

производство, изведено от нарушението на член 8, параграфи 1, 9 и 10 и член 10, параграф 5 от основния антидъмпингов регламент и член 13, параграфи 1, 9 и 10 и член 16, параграф 5 от основния антисубсидиен регламент, основано на възражението за незаконосъобразност, повдигнато срещу член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 1238/2013 и член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 1239/2013, трябва да бъде отхвърлено.

VII. По съдебните разноски

116. Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. При тези обстоятелства, тъй като Комисията и Съветът са направили такова искане, предлагам на Съда да осъди загубилата делото страна Jiangsu да заплати съдебните разноски, направени от Комисията и Съвета в първоинстанционното производство и в настоящото производство по обжалване.

VIII. Заключение

117. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

- „– Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 8 юли 2020 г., Jiangsu Seraphim Solar System/Комисия (T-110/17, EU:T:2020:315),
- отхвърля жалбата, подадена от Jiangsu Seraphim Solar System Co Ltd пред Общия съд по дело T-110/17,
- осъжда Jiangsu Seraphim Solar System Co Ltd да заплати съдебните разноски, направени от Европейската комисия и от Съвета на Европейския съюз в първоинстанционното производство и в производството по обжалване“.